

Arrest

nr. 346 645 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA
Livournestraat 66 / 9
1000 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Ecuadoraanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 28 oktober 2022, dient op 27 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 13 april 2026 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 27 april 2026.

1.3. Op 29 april 2026 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart [Z.A.C.C.] te heten, de Ecuadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Latacunga. Toen u 9 of 10 jaar oud was werd u op een dreigende manier benaderd door een onbekende man, net voordat u de bus opstapte. U moest op een bepaald moment van school veranderen vanwege de onveiligheid in uw regio en u werd in een park eens achtervolgd door onbekenden. U heeft ook nooit een goede relatie gehad met uw familie. U werd door uw moeder geslagen en beledigd als u fouten maakte en uw vader was bijna nooit thuis. Bij terugkeer naar Ecuador vreest u vermoord of gerekruteerd te worden door criminele bendes en helemaal alleen te zijn.

Op 27 oktober 2022 verliet u Ecuador met uw tante op legale wijze, met het vliegtuig, met een Schengenvisum. Daags nadien kwam u in België aan. Op 21 november 2023 diende u een aanvraag 'Duurzame oplossing' in, die op 4 juli 2024 geweigerd werd en afgesloten werd met een bevel tot terugbrenging d.d. 16 juli 2024. Op 7 februari 2025 diende u een 9bis aanvraag (i.e., humanitaire regularisatie) in, die op 16 september 2025 geweigerd werd en aan u betekend werd op 22 oktober 2025. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16 september 2025. Er werd hierop een ICAM begeleidingstraject opgestart, maar deze werd op 6 februari 2026 afgesloten wegens een gebrek aan medewerking. Op 16 februari 2026 werd u door de politiezone geïntercepteerd en overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Op 16 maart 2026 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd voor u een vlucht naar Ecuador geboekt op 31 maart 2026. Deze werd geannuleerd nadat u op 27 maart 2026 vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming indiende. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen omtrent de problemen binnen uw familie zijn niet geloofwaardig.

Vooreerst doet uw houding afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- *U bent al sinds 28 oktober 2022 in België en zowel uw procedure 'Duurzame oplossing' en 9bis werden reeds geweigerd, respectievelijk op 4 juli 2024 en 16 september 2025. U heeft echter pas op 27 maart 2026, vanuit het gesloten centrum te Brugge en nadat er een vlucht naar Ecuador voor u werd geboekt, een verzoek om internationale bescherming ingediend, aldus om een uitwijzing te voorkomen (zie administratief dossier). Geconfronteerd met de **laattijdigheid** van uw verzoek om internationale bescherming, geeft u aan dat u als minderjarige bij uw tante kon blijven maar dat u als meerderjarige geen andere opties meer had. U voegt toe dat u deze procedure niet eerder startte omdat uw voogd en uw advocaat zeiden dat de procedure erg moeilijk was en dat u waarschijnlijk een negatieve beslissing zou krijgen (CGVS, p. 6, 10-11). Dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijk laattdig verzoek. Een dergelijke houding getuigt geenszins van een werkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

- Tijdens uw eerdere procedures en tijdens uw gesprek met de politie, **haalde u nooit eerder problemen binnen uw familie aan**. U stelde telkens enkel dat u naar België kwam om te studeren en om een betere toekomst te kunnen hebben. Qua problemen haalde u enkel de algemene veiligheidssituatie in Ecuador aan maar geen persoonlijke problemen (zie administratief dossier). In uw interview d.d. 4 januari 2024 in het kader van uw procedure 'Duurzame oplossing' gaf u aan dat u een goede band met uw ouders had. U stelde dat uw band met uw moeder beter was dan die met uw vader omdat u haar meer zag (zie administratief dossier). Uw tante, bij wie u in België inwoont, verklaarde ook dat u een goede relatie met uw ouders had en dat ze voor u zouden zorgen bij een eventuele terugkeer.

- Geconfronteerd hiermee, geeft u aan dat er u nooit verteld werd dat u hierover moest praten en dat u nooit over uw verleden moest spreken (CGVS, p. 10). Echter werd er u wel degelijk naar de band met uw ouders gevraagd. Dat u dan een goede band zou aanhalen, terwijl dat niet het geval was, is geenszins geloofwaardig. U stelt dat u dit nooit vermeldde omdat u niet wou dat er iets met uw familie of moeder zou gebeuren, maar dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijke tegenstrijdigheid (CGVS, p. 10).

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw problemen **allerminst overtuigend**.

- U komt niet verder dan **blote beweringen** en kan u uw familiale problemen op geen enkele manier staven (CGVS, p. 4, 10).

- U legt **weinig doorleefde verklaringen** af over de problemen, hoewel u meermaals gevraagd werd om er in detail over te vertellen (CGVS, p. 7-8). U kan zich het laatste incident met uw moeder niet herinneren, noch kan u zich specifieke fouten herinneren waar uw moeder dan op reageerde (CGVS, p. 8).

- Het is opmerkelijk dat u deze problemen in Ecuador **nooit met iemand heeft besproken**, zelfs niet met uw vader, hoewel u aangeeft dat u soms wel troost bij hem kon vinden (CGVS, p. 8). Ook met uw oudere zus besprak u deze problemen nooit, hoewel zij nochtans dezelfde problemen met uw moeder kende (CGVS, p. 9).

- U geeft aan dat u uw tante in België dan uiteindelijk over de problemen vertelde in België, maar ook hier blijven uw verklaringen op de oppervlakte (CGVS, p. 9).

- Uw zus woont overigens nog steeds bij uw moeder en hoewel jullie contact houden, heeft u haar niet gevraagd hoe het momenteel gaat tussen haar en jullie moeder. U stelt dat u denkt dat het beter is omdat ze nu ouder is (CGVS, p. 5, 9-10). Het is enerzijds bevreemdend dat u uw zus niet zou vragen naar haar situatie, aangezien dit rechtstreeks verband houdt met uw asielverzoek. U stelt enkel dat dit niet in u is opgekomen om te vragen (CGVS, p. 10). Anderzijds bent u momenteel ook zelf al meerderjarig. Gevraagd of u nog steeds dezelfde problemen zou kennen bij terugkeer, stelt u dat u dat u het niet weet. U voegt toe dat uw moeder u niet zal accepteren, maar ook hier komt u niet verder dan blote beweringen. Bovendien valt die uitspraak niet te rijmen met wat door uw familieleden gezegd werd in de procedure 'Duurzame oplossing' (CGVS, p. 9; zie administratief dossier).

Ter volledigheid kan er uit de overige door u aangehaalde problemen in Ecuador geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden:

- U spreekt over een incident toen u 9 of 10 jaar oud was waarbij een man u op een dreigende manier iets wilde vragen net voordat u de bus opstapte (CGVS, p. 7). U weet niet wat deze persoon wilde en u heeft die later nooit meer terug gezien (CGVS, p. 11). Dit incident is weinig zwaarwichtig en is van louter gemeenrechtelijke aard.

- U stelt dat uw moeder u op een bepaald moment van school liet veranderen omdat de regio te gevaarlijk werd (CGVS, p. 7, 11). Hier kan vooreerst geen geïndividualiseerde vrees uit afgeleid worden. Bovendien geeft u aan dat de weg naar de tweede school veiliger was (CGVS, p. 11). Ten slotte wordt de algemene veiligheidssituatie in Ecuador hieronder verder besproken.

- U spreekt over een incident toen u met vrienden in een park rondliep en jullie het gevoel hadden dat jullie achtervolgd werden (CGVS, p. 7, 11-12). U denkt dat dit criminelen waren die uit de gevangenis in de buurt ontsnapt waren. Jullie zijn vervolgens allen naar huis gegaan en kenden later nooit meer problemen met deze mensen (CGVS, p. 11-12). Ook hier dient gesteld te worden dat dit bezwaarlijk een zwaarwichtig incident genoemd kan worden.

- Dat u vreest dat u door een criminele bende zou kunnen lastig gevallen, gedood of gerekruteerd worden, is slechts een hypothetische vrees (CGVS, p. 7, 12). Dat u stelt dat deze bende eenzaten probeert te

rekruteren en u daarom risico loopt (CGVS, p. 7), kan niet gevolgd worden aangezien uw familiale problemen niet geloofwaardig geacht werden (cfr. supra).

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Ecuador: veiligheidssituatie** van 14 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ecuador_veiligheidssituatie_20250114.pdf) blijkt dat Ecuador zich in een periode van politieke onrust bevindt en dat het land zich sinds 2019 in een verslechterde veiligheidssituatie bevindt.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat de hoge geweldcijfers van de afgelopen jaren in grote mate worden veroorzaakt door conflicten tussen bendes onderling. De criminele organisaties vechten steeds vaker met elkaar om de controle over criminele winsten, economieën en belangrijke territoria. Daarenboven kan ook meer geweld worden vastgesteld van de criminele organisaties ten aanzien van burgers met een bepaald profiel. Dit type geweld heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersingen, drugshandel, mensensmokkel en mensenhandel, milieucriminaliteit en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Ecuador. Deze misdaden worden gepleegd door de criminele groeperingen die zich in Ecuador bevinden. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat het crimineel geweld een duidelijke concentratie vertoont in de kustgebieden, met name in de provincies Guayas, Esmeraldas, Los Ríos, El Oro, Santa Elena en Manabí, dit door hun belangrijke positie voor wat betreft de drugshandel, en in de noordelijke provincies Orellana en Sucumbios omwille van de illegale mijnbouw. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel. **Het (crimineel) geweld in Ecuador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

Op 8 januari 2024 riep de Ecuadoraanse regering de noodtoestand uit voor 60 dagen na de ontsnapping van de leider van de bende Los Choneros. Na het uitroepen van deze noodtoestand vond er een escalatie van het geweld plaats. Tijdens de ontaarding van het geweld op 9 januari 2024 vaardigde president Noboa Uitvoerend Decreet 111 uit, waarin hij verklaarde dat Ecuador zich in staat van “intern gewapend conflict” bevond. Sinds de president het bestaan van een intern gewapend conflict afriep, stelde hij tussen begin januari en september 2024 vier noodtoestanden in. Deze noodtoestanden golden niet meer voor het hele grondgebied maar uitsluitend in de provincies Quayas, El Oro, Santa Elena, Manabí, Sucumbios, Orellana, Los Ríos en het kanton Camilo Ponce Enríquez in de provincie Azuay. Het Grondwettelijk Hof verklaarde de eerste twee verlengingen van de noodtoestanden echter ongrondwettig omdat volgens het Hof niet voldaan was aan alle voorwaarden om de situatie als een gewapend conflict te bestempelen. Bij de derde verlenging, in juli 2024, accepteerde het Hof wel het bestaan van een ernstige interne onrust als legale grond voor het uitroepen van de noodtoestand. Op 3 oktober 2024 kondigde de regering een vernieuwing van de noodtoestand aan voor zestig dagen. Deze keer is de noodtoestand gericht tegen zes provincies en twee kantons: Guayas, Los Ríos, Manabí, Orellana, Santa Elena, en El Oro alsook in Quito en Camilo Ponce Enríquez (Azuay). Ook een avondklok blijft van kracht.

In het kader van de uitgeroepen noodtoestand hebben de Ecuadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en werden er honderd vermeende criminelen gedood tijdens de veiligheidsoperaties. In de context van de arrestaties is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dat er aanvaringen hebben plaatsgevonden tussen de ordediensten en de criminele groeperingen in het kader van de noodtoestand, maar ondanks deze ontwikkelingen in Ecuador kan er echter niet worden gesteld dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in het algemeen voor burgers in Ecuador geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 april 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal dat zij geen enkele contextuele beoordeling gemaakt heeft, maar zich beperkt heeft tot het tegenover elkaar plaatsen van verklaringen van 2024 en de huidige verklaringen zonder rekening te houden met het verschillend kader waarbinnen die afgelegd werden. Zij benadrukt dat zij toen minderjarig was, afhankelijk was van haar familiale omgeving en dat die procedure gericht was op haar integratie in België en niet op de geweldpogingen die zij in haar herkomstland ondergaan heeft. Ze voegt toe dat ze uitgelegd heeft dat ze niet uitgenodigd werd om over haar verleden te spreken en dat ze die feiten had verzwegen uit vrees dat er iets met haar familie of moeder zou gebeuren. Verder voert zij aan dat haar verklaringen beoordeeld moeten worden in het licht van het mechanisme dat eigen is aan *intra* familiaal geweld, waarbij het spreken van het slachtoffer vaak slechts geleidelijk aan tot stand komt, na opbouw van een vertrouwensklimaat. Zij zou ook aangegeven hebben dat zij die feiten pas aan haar tante had toevertrouwd nadat er tussen hen een vertrouwensband was ontstaan.

Verder meent zij dat de verslagen van de verhoren een voldoende gedetailleerd relaas aantonen daar zij de herhaalde geweldplegingen door haar moeder beschreven heeft evenals het voortdurende klimaat van angst, vernedering en controle. Dit wijst volgens haar op een situatie van chronische mishandeling.

Met betrekking tot haar laattijdig beschermingsverzoek, wijst zij erop dat zij minderjarig was tot 11 juni 2025 en tot die datum begeleid werd door een voogd en raadsman, die haar uitdrukkelijk hadden afgeraden een beschermingsverzoek in te dienen omdat dit te moeilijk zou zijn en zou leiden tot een negatieve beslissing. Zij meent dat het haar in die omstandigheden niet verweten kan worden de richtlijnen van haar wettelijke vertegenwoordigers op te volgen. Daarnaast vormt die laattijdigheid volgens haar geen doorslaggevend element om haar relaas ongelooftwaardig te beoordelen. Zij acht het logisch dat zij haar beschermingsverzoek heeft ingediend na haar meerderjarigheid en na het aflopen van een andere procedure die zij had ingediend teneinde haar verblijf te regulariseren. Zij voegt nog toe dat ze haar beschermingsverzoek heeft ingediend niet op grond van opportunisme, maar wel omdat er geen alternatief is. Het feit dat zij getracht heeft om via een andere weg haar situatie te regulariseren, doet volgens haar geen afbreuk aan de realiteit van haar vrees.

Vervolgens gaat zij in op artikel 48/4, § 4, d), van de Vreemdelingenwet en meent zij dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep. Zij stelt te behoren tot de sociale groep van *“personen die tijdens hun kindertijd ernstig misbruikt en mishandeld zijn”* en dat dit een sociale groep is die erkend werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in arrest nr. 320 815 van 28 januari 2025.

Daarnaast meent zij te behoren tot de sociale groep van geïsoleerde vrouwen zonder familiale of sociale steun in het herkomstland, wat reeds als de Raad erkend werd in contexten van algemene onveiligheid. Zij preciseert dat zij geen enkele familiale steun heeft in Ecuador, dat haar vader afwezig is, dat haar broer en zus geen contact meer met haar hebben en dat haar moeder haar definitief verstoten heeft. Zij voegt nog toe dat haar moeder haar bij haar vertrek verteld had dat zij geluk had dat ze kon vertrekken en dat zij moest doen wat zij kon met haar eigen leven. Dit werd door de commissaris-generaal volgens haar niet afdoende onderzocht.

Verder gaat zij in op het gebrek aan bescherming van de autoriteiten en voert zij aan dat ze uitdrukkelijk verklaard heeft dat de Ecuadoriaanse autoriteiten zwaar worden aangetast door corruptie, onder meer door de druk die criminele bendes uitoefenen op politieagenten, zodat geen enkele effectieve bescherming kan worden verwacht. Zij verwijst hiervoor naar de COI Focus Ecuador van 14 januari 2025 en besluit dat van de Ecuadoriaanse autoriteiten geen effectieve bescherming kan worden verwacht voor een geïsoleerde en bijzonder kwetsbare jonge vrouw zoals zij.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst zij naar 's Raads arrest nr. 177 967 van 18 november 2016 waarbij de desbetreffende verzoekster, een jonge Liberiaanse vrouw, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat een terugkeer naar een omgeving waar zij zonder enig ondersteuningsnetwerk het risico loopt om in een milieu van uitbuiting en geweld terecht te komen om te overleven een reëel risico op ernstige schade vormt. Zij meent dat voormelde rechtspraak *mutatis mutandis* op haar situatie van toepassing is nu zij amper 18 jaar oud is en in Ecuador in een volledige isolatie zou terechtkomen. Zij herinnert eraan dat zij verklaard heeft dat de machtige criminele bendes, zoals Los Lobos, zich specifiek richten op geïsoleerde personen en hen met geweld rekruteren.

Verder stipt zij aan dat de Ecuadoriaanse president uitdrukkelijk het bestaan van een intern gewapend conflict afgekondigd heeft en verschillende criminele organisaties als terroristische groeperingen bestempeld heeft. Uit de COI Focus Ecuador van 14 januari 2025 blijkt volgens haar ook dat de reguliere Ecuadoriaanse strijdkrachten verwikkeld zijn in herhaaldelijke gewapende confrontaties met georganiseerde criminele groeperingen, met name die gelieerd zijn aan de drugshandel, die over zware wapens beschikken en territoriale controle uitoefenen over bepaalde zones van het land. Voorts blijkt volgens haar uit voormelde COI focus dat het geweldsniveau in Ecuador een wijdverspreid en onvoorspelbaar karakter heeft dat de burgerbevolking rechtstreeks treft en dat burgers frequent getroffen worden zonder specifiek te zijn geviséerd. Verzoekster verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad. Zij benadrukt dat haar persoonlijke situatie, van jonge geïsoleerde vrouw met een bijzondere kwetsbaarheid die voortvloeit uit de geweldservaringen tijdens haar jeugd, maakt dat zij zich bevindt in een positie van verhoogde fragiliteit in een context van algemene onveiligheid, wat het risico verhoogt dat zij wordt blootgesteld aan ernstige schade.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoekster meent dat er niet voldoende rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd en de problemen die zij zou hebben meegemaakt.

De commissaris-generaal is echter, rekening houdend met alle stukken van het administratief dossier, op goede gronden tot de analyse gekomen dat er redelijkerwijze vanuit gegaan kon worden dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen, waardoor geen specifieke steunmaatregelen verleend werden.

Verzoeksters profiel in acht genomen, komt het haar toe om in dit verband de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover zij hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Uit het geheel van haar verklaringen en bijgebrachte documenten blijkt dat zij geen bewijs bijbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat zij ten gevolge van een mentale of fysieke toestand niet zou of had kunnen deelnemen aan de procedure en dat haar bepaalde toegekende steunmaatregelen ten tijde van haar gehoor bij het CGVS ontzegd werden.

In de vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ van 7 april 2026 wordt geen melding gemaakt van enige medische of psychologische problemen in hoofde van verzoekster. Zij legt geen documenten of medische attesten neer ter staving van haar beschermingsverzoek (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, leeg). Verzoekster verklaart dat het gehoor bij de DVZ normaal is verlopen (NPO, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoekster aan dat alle belangrijke redenen waarom zij Ecuador heeft verlaten en er niet naar kan terugkeren aan bod zijn gekomen en dat ze de vragen en de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 13). Op geen enkel moment maakt zij gewag dat zij niet in staat zou zijn om de haar gestelde vragen te beantwoorden. Bovendien concretiseert zij in het verzoekschrift niet welke vragen dan wel of niet hadden moeten worden gesteld of preciseert zij niet waarin de *protection officer* of de commissaris-generaal dan wel tekortgeschoten zou zijn. Op geen enkele manier werd, noch door verzoekster, noch door haar advocaat, noch tijdens, noch na afloop van het persoonlijk onderhoud melding gemaakt van enige problemen inzake de benadering van de *protection officer* bij het stellen van de vragen. Indien verzoekster van mening is dat er dan uiteindelijk toch gebreken zijn in de aanpak, mag van haar verwacht worden dit concreet toe te lichten, *quod non*. Verzoekster laat in haar verzoekschrift voorts nog na te duiden welke bijkomende procedurele noden volgens haar niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen en/of welke bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog zouden zijn nodig geweest opdat haar rechten in het kader van haar procedure om internationale bescherming gerespecteerd worden en zij aan haar verplichtingen kan voldoen. Het weze herhaald dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet toelaat te concluderen dat verzoekster moeilijkheden heeft gekend bij het beantwoorden van de vragen en nog minder dat dit dan zou zijn toe te schrijven aan enig medisch en/of psychologisch problemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen sprake is van een miskennis van de bijzondere procedurele noden en dat afdoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster.

Evenmin zijn er indicaties op grond waarvan besloten moet worden dat verzoekster, ten tijde van haar persoonlijk onderhoud, in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of om de nodige bewijsstukken voor te leggen.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Bij de DVZ verklaart verzoekster niet terug te kunnen keren naar Ecuador omwille van de daar heersende corruptie en omdat zij voor haar familie niet bestaat. Zij legt uit dat het voor haar niet mogelijk was om verder te studeren omdat er zonder geld geen mogelijkheden zijn, dat zij problemen had met haar ouders van toen zij klein was en dat zij op elfjarige leeftijd aan de bushalte van de school benaderd werd door een man die haar iets wilde te verkopen, waarna zij dan is weggegaan. Zij bevestigt dat zij met de toestemming van haar ouders haar land heeft verlaten en dat ze bij haar tante wilde wonen in België (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5). Op de vraag of zij nog andere problemen had met haar autoriteiten, medeburgers of problemen had van algemene aard, antwoordt zij ontkennend (*ibid.*, punt 3.6). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoekster aan dat ze, toen ze klein was, bedreigd werd door iemand die ze niet kende en niet weet waarom hij haar had aangesproken. Daarnaast verklaart zij bang te zijn om terug te keren naar Ecuador door de aanwezigheid van criminele bendes en voegt zij toe dat ze alleen is en niemand anders heeft (NPO, p. 4). Verder geeft zij aan dat zij geslagen werd door haar moeder voor de fouten die zij maakte en dat er thuis altijd ruzie was en zij nooit een goed band had met haar papa omdat hij er nooit was. Zij legt uit dat zij van school moest veranderen omdat het gevaarlijk was en voegt toe dat ze bang is van criminele bendes (NPO, p. 7). Zij stelt dat de hoofdreden van haar vertrek gelegen is in het feit dat haar moeder haar altijd sloeg en zij in Ecuador helemaal alleen is (NPO, p. 7).

4.4.2. De commissaris-generaal oordeelt middels de bestreden beslissing dat er in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in definitie van subsidiaire bescherming en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeksters houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen;
- ii) Verzoeksters verklaringen zijn allerm minst overtuigend nu (a) zij niet verder komt dan blote beweringen; (b) haar verklaringen weinig doorleefd zijn; (c) het opmerkelijk is dat ze over die problemen in Ecuador nooit met iemand heeft gesproken; (d) zij weliswaar aangeeft dat ze haar tante in België uiteindelijk over de problemen heeft verteld, maar die verklaringen ook op de oppervlakte blijven; (e) verzoekster, hoewel haar zus nog steeds bij haar moeder verblijft en ze contact onderhouden, zij niet vraagt naar de situatie van haar zus, terwijl dit rechtstreeks verband houdt met haar asielverzoek;
- iii) Uit de overige aangehaalde problemen in Ecuador kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid omdat (a) ze de persoon die haar bedreigt heeft toen zij klein was nooit meer heeft teruggezien en het incident weinig zwaarwichtig en van louter gemeenrechtelijke aard is; (b) uit het feit dat ze van school veranderde omwille van de veiligheid geen geïndividualiseerde vrees afgeleid kan worden; (c) het incident in het park geen zwaarwichtig incident genoemd kan worden; (d) haar vrees voor een criminele bende die haar zou kunnen lastig vallen, doden of rekruteren omdat die bendes eenzaten proberen te rekruteren en ze daarom risico loopt, slechts hypothetisch is en niet gevolgd kan worden daar haar familiale problemen niet geloofwaardig geacht werden.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Ecuador verlaten heeft omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.4.4. Verzoeksters zeer laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uit het administratief dossier blijkt wat volgt (AD CGVS, deel documenten buiten de asielprocedure). Op 17 november 2022 wordt voor verzoekster een aankomstverklaring opgesteld en zij krijgt op 23 oktober 2023 een voogd toegewezen. Zij dient op 21 november 2023 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Op 4 juli 2024 wordt deze aanvraag geweigerd en wordt een bevel tot terugbrenging genomen en aan haar voogd op 16 juli 2024 betekend. Op 7 februari 2025 dient verzoekster een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 september 2025 wordt die aanvraag niet-ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten, wat haar wordt betekend op 22 oktober 2025. Op 17 maart 2026 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Op 21 maart 2026 dient zij een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, die de vordering verwerpt op 27 maart 2026 met arrest nr. 343 739.

Pas op 27 maart 2026 dient verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt de *protection officer* haar de vraag waarom zij met haar beschermingsverzoek gewacht heeft tot 27 maart 2026. Verzoekster antwoordt dat zij hier kon blijven omdat ze minderjarig was, maar dat haar hierna gezegd werd dat het niet meer kon (NPO, p. 6) en voegt nog toe dat haar advocaat en voogd haar hadden afgeraden een beschermingsverzoek in te dienen omdat het moeilijk zou zijn om bewijzen te verzamelen en omdat ze hoogstwaarschijnlijk een negatieve beslissing zou krijgen (NPO, p. 11).

Hoewel reeds op 4 juli 2024 haar aanvraag 'duurzame oplossing', op grond van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet geweigerd werd, wacht verzoekster, die reeds op 24 juni 2025 meerderjarig is geworden, nog bijna twee jaar met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan zich hiervoor bezwaarlijk verschuilen achter het feit dat haar werd afgeraden om een beschermingsverzoek in te dienen omdat die procedure geen kans op slagen zou hebben. Indien verzoekster werkelijk een vrees heeft in vluchtelingenrechtelijke zin, kan niet ingezien worden waarom zij in de onmogelijkheid werd geacht om een positieve beslissing te bekomen. Bovendien betreft dit een loutere blote bewering en is het de verantwoordelijkheid van verzoekster om de juiste procedure die betrekking heeft op haar specifieke noden aan te wenden en kan zij zich hiervoor niet verschuilen achter de raad van derden. Dat verzoekster na haar meerderjarigheid sedert 24 juni 2025 dan nog eens een negen maanden wacht om haar beschermingsverzoek in te dienen, ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid en ernst van haar vrees. Hoewel het laattijdig karakter van haar beschermingsverzoek niet doorslaggevend is, betreft het wel degelijk een element dat meegenomen wordt in de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van haar vluchtrelaas.

4.4.5. Hoewel verzoekster gevolgd kan worden, waar zij erop wijst dat de finaliteit van de procedure voorzien in de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet niet dezelfde is als die van de procedure van internationale bescherming, kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat de commissaris-generaal geen rekening zou mogen houden met de verklaringen die zij in het kader van de procedure duurzame oplossing heeft afgelegd. De documenten in verband met de procedure duurzame oplossing werden toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, deel documenten buiten de asielprocedure) en worden ook door de Raad meegenomen in het kader van de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling omwille van wat volgt.

De procedure, voorzien in de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet, betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. Uit de redactie van artikel 61/14, 2°, van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dat het bestuur, voor de niet-begeleide minderjarige, een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders legaal verblijven;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

Overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het VN-Kinderrechtenverdrag is het startpunt van de zoektocht naar een duurzame oplossing altijd het onderzoeken van de eventuele mogelijkheid tot gezinshereniging met (een van) de ouders en hiervoor alle nodige inspanningen moeten worden verricht. Evenwel verduidelijkt hij ook dat een terugkeer naar het land van herkomst enkel mag worden overwogen voor zover dit in het belang is van het kind en hierbij rekening wordt gehouden met de veiligheid, de beschikbaarheid van de nodige zorg, de mening van het kind, de mate van integratie en verblijfsduur van het kind in het gastland en ten slotte "*de wenselijkheid van de continuïteit met name het recht op naam, nationaliteit en behouden van familiebetrekkingen*".

Uit het administratief dossier, en meer bepaald het deel dat betrekking heeft op 'documenten buiten de asielprocedure' kan vastgesteld worden wat volgt.

De aanvraag voor machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet die voor verzoekster werd ingediend luidt onder als volgt:

“(…) Beschrijving van de levensomstandigheden van de NBMV voor de migratie/int het land van herkomst

- *welzijn en veiligheid: Veiligheid in Ecuador is een ramp, veel drugs, veel maffia, het is er niet veilig*
- *familiale situatie: okee, ze woonde bij haar ouders, papa werkt in de bouw, mama verkoopt schonen op de markt (2 à 3 dagen per week)*
- *opvang/huisvesting: okee*
- *scholing: Z. ging naar school, in het 1ste jaar secundair is ze van school veranderd wegens te veel drugs op school*
- *gezondheid okee*

Motieven voor verblijf in België

(…)

- *huidige situatie van de ouders/ familie: okee*
- *contacten tussen de voogd en de ouders / familie: met papa gebeld op 20/11/2023*
- *contacten tussen de NBMV en de ouders / familie (behoud of herstel van de relaties): regelmatig contact via Whatsapp met beide ouders;*
- *Mening van de ouders / de familie / het onthaalgezin in België*

(…)

b. papa van Z.: de veiligheid en werkgelegenheid in Europa zijn veel beter. Men kan studeren in Ecuador maar men zal geen werk vinden. De financiële crisis wordt alsmaar erger. We missen Z. maar hebben haar laten vertrekken omwille van haar toekomst. We zijn er zeker van dat ze goed is bij haar tante.

- *Mening van de NBMV*

a. De situatie in België is veel beter. Hier zijn er veel mogelijkheden voor scholing, stage en werk. Mensen in Ecuador met een diploma vinden geen werk; De veiligheid is hier goed, in Ecuador is het niet veilig. Er is veel corruptie

- *Bescherming en veiligheid van de NBMV in België: okee*
- *Bijzondere kwetsbaarheden:*
- *Scholing*
- *Fysieke en mentale gezondheid*
- *(…)”*

Het document familiaal en sociaal onderzoek luidt onder meer als volgt:

“(…) Motieven voor vertrek uit land van herkomst:

Veiligheid in Ecuador ze volgens betrokkene een ramp zijn. Er is veel drugs, veel maffia, het is niet veilig; Met betrokkene zelf is er niets gebeurd maar ze verklaart wel dat haar broer onlangs aangevallen en beroofd werd; tijdens het interview haalt ze vaak criminelen en drugs aan zonder concrete voorbeelden te geven.(…)”

Tijdens verzoeksters interview op 3 januari 2024 afgenomen in het kader van haar aanvraag duurzame oplossing, verklaart verzoekster elke zondag contact te hebben met haar ouders. Op de vraag om welke reden ze haar land verlaten heeft, geeft zij aan dat er aanvallen waren, dat het er gevaarlijk was en dat er “narcos” en drugs waren en dat dit is toegenomen om dat de regering corrupt is. Gevraagd of er met haar persoonlijk iets gebeurd is, antwoordt zij ontkennend en verwijst zij naar een incident dat gebeurde met haar broer, die aangevallen en beroofd werd. Nogmaals gevraagd of zij problemen kende, geeft zij aan dat ze één keer van school veranderd is omdat het te gevaarlijk werd in die wijk daar ze drugs begonnen te verkopen.

De bijlage 38, die genomen werd op 4 juli 2024, luidt onder meer als volgt:

“(…) Een samenvatting van het verslag van de verbindingsambtenaar wordt op 11.04.2024 overgemaakt aan de voogd met de vraag om deze te bespreken met betrokkene en eventuele opmerkingen door te geven; Zij laat op 29.04.2024 weten dat Z. een goede relatie heeft met haar ouders en andere familieleden die voor haar zullen zorgen bij een eventuele terugkeer. Ze doet haar best om Nederlands te leren en zich te integreren. Daarnaast voelt ze zich opperblij bij haar tante in België; ZE heeft ook reeds een snuffelstage gedaan bij de richting ‘Verzorging’ vanuit OKAN en de school is zeer tevreden van haar; De voogd sluit af met de melding dat betrokkene in Ecuador geen beroep kan uitoefenen.

(…)

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en het verslag van de verbindingsambtenaar gebaseerd op de verklaringen van de familieleden van betrokkene kan met niet stellen dat het belang van betrokkenen zich situeert buiten haar familiale context in Ecuador.

(…)

De redenen die betrokkene aangeeft waarom zij niet in Ecuador wil wonen, zijn onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Betrokkene haalt aan dat het voornamelijk door financiële redenen is dat ze vertrokken is. (...) er worden enkel vage opmerkingen gegeven over de algemene situatie zonder zelf een probleem gehad te hebben. Dit wordt tevens door de familieleden in het familiaal onderzoek bevestigd.(…)”

Uit voorgaande blijkt aldus dat er in het kader van de aanvraag duurzame oplossing een uitvoerig onderzoek gevoerd werd naar het familiale netwerk in Ecuador en de relatie die verzoekster met haar gezinsleden onderhoudt. Dit aspect is geenszins onbelangrijk nu zij zich in haar beschermingsverzoek uitdrukkelijk beroept op de problemen die zij zou hebben met haar familie in Ecuador. Tijdens haar beschermingsverzoek bevestigt zij overigens dat haar ouders zich in Ecuador bevinden en dat zij er nog steeds mee in contact staat (NPO, p. 4). Voorts geeft ze aan dat ze ook nog een broer en zus heeft die bij haar moeder verblijven, zij het goed stellen (NPO, p. 5) en dat ze met haar zus nog contact heeft via *chat* (NPO, p. 5). Het betoog in het verzoekschrift, dat ze aldus niemand meer heeft in haar herkomstland en er een geïsoleerd bestaan zal hebben, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Dat ze familiale problemen heeft, uit Ecuador vertrokken is omdat haar moeder haar sloeg (NPO, p. 8) en dat haar moeder haar niet meer zou accepteren als ze zou terugkeren naar Ecuador (NPO, p. 9), betreffen verklaringen die niet onderbouwd worden en die niet stroken met de bevindingen die werden gedaan tijdens de procedure “*duurzame oplossing*” namelijk dat zij een goede band had met haar ouders en dat ze voor haar zouden zorgen bij terugkeer naar Ecuador (zie *supra*). Dat ze haar problemen niet vroeger heeft verteld omdat ze angst had dat er iets zou gebeuren met haar familie, is weinig ernstig, nu zij nalaat uiteen te zetten wat er dan precies veranderd is opdat zij daarvoor nu geen angst meer zou hebben. Dat het logisch is dat men niet onmiddellijk durft te praten over *intra* familiaal geweld en er nood is aan een vertrouwensrelatie, betreft hoegenaamd geen ernstig betoog. Het betreft immers niet meer dan een algemene blote bewering, die op geen enkele wijze onderbouwd wordt en er ook aan voorbij gaat dat geen geloof kan worden gehecht aan haar familiale problemen (zie *infra*). Er is geen reden om aan te nemen dat verzoekster verklaringen zou afleggen die haar situatie in haar herkomstland verbloemen terwijl zij net tracht aan te tonen dat haar duurzame oplossing in België gelegen is en niet in Ecuador. Op de vraag van de *protection officer* waarom zij nu voor het eerst haar slechte band met haar ouders aanhaalt, terwijl zij al verschillende procedures doorlopen heeft, stelt verzoekster dat haar nooit verteld is geweest dat zij erover moest praten en dat de focus lag op wat ze de laatste jaren in België had gedaan. Dit strookt wederom niet met de vaststellingen zoals die blijken *supra*, namelijk dat verzoekster expliciet bevraagd werd naar haar gezinssituatie en meer specifiek naar de band met haar ouders en dat zij overigens ook uitdrukkelijk gevraagd werd of er in Ecuador iets persoonlijks met haar gebeurd is.

4.4.6. Naast de vaststelling dat haar vrees volledig klemt met haar verklaringen afgelegd in het kader van de procedure duurzame oplossing, overtuigen haar familiale problemen niet.

Verzoekster is niet in staat om iets concreet te vertellen over het laatste incident dat zij dan met haar moeder gehad zou hebben (NPO, p. 8). Hierover specifiek bevraagd, stelt zij dat ze dit zich niet zo goed meer kan herinneren en deelt ze mee dat er een moment was toen ze dertien jaar oud was dat ze geslagen werd met kabels, maar niet weet waarom. Op de vraag hoe haar moeder haar beledigde, blijft verzoekster uiterst vaag en kan verder geen voorbeelden geven van de fouten die zij gemaakt zou hebben en waardoor haar moeder haar geslagen zou hebben. Indien dit werkelijk de reden was waarom zij haar herkomstland zou zijn ontvlucht, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij hiervan duidelijke voorbeelden kan geven, *quod non*. Voorts is het opmerkelijk dat verzoekster dit nooit tegen iemand verteld zou hebben binnen haar gezin (NPO, p. 8-9). Dat zij het dan wel verteld zou hebben aan haar tante in België is evenmin aannemelijk, nu hiervan, in de hierboven beschreven procedure duurzame oplossing, op geen enkel moment melding van werd gemaakt. Dit kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden nu gedurende de duurzame oplossing een beeld geschetst moest worden van de situatie van verzoekster binnen haar gezin in haar land van herkomst. Dat zij dan tot slot niet weet of haar zus, die momenteel bij haar moeder verblijft en met wie zij nog in contact staat, dezelfde problemen kent omdat zij er “*eigenlijk nooit over hebben gesproken*” en het een onderwerp is dat ze “*eigenlijk vermijden*” (NPO, p. 9), is weinig ernstig en getuigt eerder van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet ten goede komt. Verzoeksters verklaringen over haar moeder zijn, zoals ook in de bestreden beslissing op goede gronden wordt geconcludeerd, weinig doorleefd en worden op geen enkele wijze gestaafd. De loutere bewering in het verzoekschrift, dat zij wel degelijk concreet geweest is in haar verklaringen, zonder te preciseren op welke wijze, betreft geen dienstig verweer.

Gelet op het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen omtrent haar familiale problemen, kan verzoekster, in tegenstelling tot wat zij betoogt in haar verzoekschrift, niet beschouwd worden als een alleenstaande vrouw zonder familiaal netwerk in Ecuador. Verzoekster maakt dan ook hoegenaamd niet aannemelijk dat zij, behorend tot de sociale groep van “*misbruikte en mishandelde vrouwen*” en/of behorend tot de groep van “*geïsoleerde vrouwen zonder familiale of sociale steun in het herkomstland*” in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus.

4.4.7. De overige problemen waarvan verzoekster melding maakt, zijn onvoldoende zwaarwichtig en vertonen overigens geen band met de criteria zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster verklaart bij het CGVS dat zij bedreigd werd toen ze klein was, maar niet weet waarom en dat ze criminele bendes in Ecuador vreest en ze er alleen is en niemand heeft (NPO, p. 4 en 11). Verzoekster kan niet zeggen door wie zij

bedreigd werd, bovendien ging het slechts om een eenmalig incident en heeft zij die persoon nooit meer terug gezien (NPO, p. 11). Hetzelfde geldt voor wat betreft de beweerde achtervolging. Die deed zich ook slechts één keer voor en bovendien weet verzoekster niet wie haar 'vervolgers' waren en heeft ze die daarna niet meer gezien (NPO, p. 12). Enige link met de criteria van het Vluchtelingenverdrag is er niet.

4.4.8. Het geheel van de motieven in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind. De argumenten in het verzoekschrift laten niet toe hierop een ander licht te werpen. Daar er geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters familiale problemen en de overige problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn, stelt zich de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming zich niet. Het betoog in dit verband is aldus niet dienstig.

4.4.9. Voor zover verzoekster verwijst naar verschillende arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Voormelde rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld, zoals *in casu* ook het geval is.

4.4.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoekster vastgesteld worden.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.5.2. In zoverre zij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan worden volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts toont verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Ecuador zou hebben gekend.

4.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie. De motieven in dit verband in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat er in Ecuador sprake is van corruptie, de COI Focus Ecuador van 14 januari 2025 waarop de analyse in de bestreden beslissing reeds gebaseerd werd en de algemene onveiligheid, slaagt zij er niet in aan te tonen dat de analyse van de commissaris-generaal niet correct of niet meer actueel zou zijn. De motieven in dit verband worden integraal overgenomen.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

I. FLORIO